

28. De ce Falanga s-a opus lui Opus Dei în primii ani după război?

Partidul Falangist era un partid totalitar ce controla în egala măsură sindicatele unice precum și singura organizația studențească recunoscută în țară

27.02.2011

John F. Coverdale explică astfel acest lucru: «Partidul Falangist era un partid totalitar ce controla în egala

măsură syndicatele unice precum și singura organizația studentească recunoscută în țară. La fel ca nenumărați alți spanioli, unii membrii din Opus Dei aparțineau Falangei și organizației sale studentești. Alții au refuzat să se înroleze. Escrivá a explicat clar membrilor Opus Dei că aveau libertate deplină în materie de politică. În calitate lor de fii credincioși ai Bisericii, erau obligați să urmeze indicațiile ierarhice pentru a face față situațiilor politice care amenințau valorile lor spirituale, dar nu aflau la Opus Dei nici cea mai vagă orientare politică.

Anumiți episcopi sprijineau Falanga, asta se știa, dar ierarhia nu a precizat niciodată dacă credincioșii catolici trebuiau să sprijine această organizație. În consecință, membrii Opus Dei aveau libertate deplină să facă parte sau nu din Falangă.

Opus Dei încuraja pe membrii săi și pe cei care participau la activitățile sale formative să-și exercite libertatea de apartenență politică într-un mod responsabil, dar nu a încercat niciodată să le determine opțiunea politică.

La fel, când un student din rezidența Jenner a propus directorului să organizeze o campanie în favoarea organizației studențești falangiste, acesta a refuzat politicos propunerea și i-a spus clar că în acest cămin studențesc se respectă libertatea politică a celor ce locuiesc în el.

Orice credincios, membru în Opus Dei, are libertatea părerilor proprii. Mai mult, unii membrii participă activ la viața politică. Tânărul barcelonez, Juan Bautista Torrelló, de pildă, făcea parte dintr-o asociație culturală catalană, considerată clandestină în epocă o organizație clandestină ostilă regimului. A vorbit

despre acest lucru lui Escrivá care i-a spus răspicat că membrii Opus Dei erau liberi să-și urmeze propriile lor decizii în materia de politică și de cultură. I-a mai explicat că niciunul din directorii Opus Dei nu poate să exercite o influență oarecare în aceste probleme asupra niciunui membru Opus Dei și nici asupra celor care îi frecventau apostolatele.

Escrivá i-a sugerat să facă tot posibilul pentru a nu fi arestat. Într-adevăr în acel moment nu existau decât șase membri Opus Dei la Barcelona și ar fi fost arestat. Cu toate acestea, în final i-a spus: „Fă cum crezi că este mai bine”. Atât în calitate de preot, Escrivá a vegheat cu grijă să nu spună niciodată ceea ce gândea în materia de politică.

În anii ce au urmat după războiul civil, când imnul național era intonat la toate ceremoniile oficiale și aproape toată lumea, inclusiv

episcopii și preoții ridicau brațul drept pentru a saluta conform ritualului stabilit de Falangă și de regimul lui Franco, Escrivá n-a făcut niciodată acest gest, nu pentru a se deosebi de ceilalți ci pentru a nu se identifica cu vreo grupare politică. De asemenea a reușit să nu-i influențeze pe membri Opus Dei și să nu-i îndepărteze de la îndrumarea spirituală pe cei care nu-i împărtășeau părerile în acest domeniu.

De altfel Escrivá nu a ezitat niciodată să-i frecventeze pe cei care aveau păreri contrare regimului său impopular în acea epocă. Văduva cuiva care făcuse închisoare pentru că fusese bănuț că face parte din franc-masonerie, a scris fondatorului pentru a-i mulțumi pentru prietenia pe care acesta o arătase soțului ei în acele momente grele, când nici cei mai apropiați nu îndrăzneau să-i arate afecțiune.

Acest respect al libertăți era rău văzut în mediile falangiste care se simțeau amenințate de orice grup care se sustrăgea controlului lor direct. Din acest motiv revista „Qué pasa?” și alte publicații falangiste au publicat atacuri dure împotriva Opus Dei și a fondatorului, atacuri permise de către cenzorii oficiali ai regimului.

Într-o zi, cineva care lucra la Secretariatul General al Falangei i-a arătat fratelui José López Ortiz, un călugăr augustin prieten bun cu Escrivá, un dosar de cercetare despre „organizația secretă Opus Dei”, instrumentat de serviciile de informații ale Falangei. Opus Dei era considerat o organizație clandestină, urmărită pentru cosmopolitism, pentru opoziție față de națiune și față de regimul franchist, învinuită de a fi antipatriotică. De asemenea Lucrarea era acuzată de a fi contrariul Falangei și de a fi organizat un complot pentru a obține

controlul asupra Universității. Fratele José care a văzut că aceste documente erau presărate de calomnii, nu și-a putut stăpâni lacrimile când i le-a prezentat fondatorului. Spre marea sa surprindere Escrivá l-a privit, i-a zâmbit și i-a spus „Nu-ți face probleme Pepe, tot ce au spus acolo este o minciună, slavă Domnului! Totuși dacă m-ar fi cunoscut un pic mai bine ar fi putut spune pe bună dreptate lucruri mult mai rele, pentru că, în ceea ce mă privește, nu sunt decât un sărman păcătos care îl iubește la nebunie pe Isus Cristos”.

În loc să rupă acest document, l-a restituit fratelui José pentru a-l da înapoi prietenului său ca să nu cumva să apară vreo problemă ulterior.

—COVERDALE, J. F., *La Fundación del Opus Dei*, Ariel, Barcelona 2002, pp. 314-316.

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/de-ce-falanga-s-a-opus-lui-opus-dei-in-primii-ani-dupa-razboi/> (20.03.2026)